

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Míhala a přísedících Jiřiny Lankové a Zdeňka Kuby v hlavním líčení konaném dne 26. října 2017 v Ústí nad Labem, t a k t o :

Obžalovaný

JUDr. V [redacted] B [redacted]

nar. [redacted] trvale bytem [redacted] / [redacted]

je vinen, že

na základě rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22.6.1998, č.j. 18 K [redacted] / [redacted] o prohlášení konkursu na majetek úpadce P [redacted] D [redacted] [redacted] IČO: [redacted] se sídlem [redacted] [redacted] okres [redacted] [redacted] s účinky prohlášení konkursu od 6.8.1998, jako správce konkursní podstaty zpeněžil:

- na základě kupní smlouvy ze dne 15.11.2000 uzavřené mezi jím jako prodávajícím a manžely V [redacted] B [redacted] nar. [redacted] a V [redacted] B [redacted] nar. [redacted] jako kupujícími, majetek úpadce - zemědělské hospodářské budovy se stavební parcelou č. [redacted] o výměře 1.489 m² (zastavěná plocha), zemědělské hospodářské budovy se stavební parcelou č. [redacted] o výměře 455 m² (zastavěná plocha), zemědělské hospodářské budovy se stavební parcelou č. [redacted] o výměře 131 m² (zastavěná plocha), zemědělské hospodářské budovy čp. [redacted] se stavební parcelou č. [redacted] o výměře

119 m² (zastavěná plocha), zemědělské hospodářské budovy se stavební parcelou č. ■■■ o výměře 734 m² (zastavěná plocha) a manipulační plochy s parcelou č. ■■■/■ o výměře 622 m² (ostatní plocha) zapsaných na LV č. ■■■ pro katastrální území ■■■ ■■■ obec ■■■ okres ■■■ ■■■ u Katastrálního úřadu v Ústí nad Labem za částku 295.000,- Kč,

- na základě kupní smlouvy ze dne 1.11.2000 uzavřené mezi jím jako prodávajícím a manželky A■■■ H■■■ nar. ■■■ a I■■■ H■■■, nar. ■■■ jako kupujícími majetek úpadce - nemovitost čp. ■■ se stavební parcelou č. ■■ o výměře 789 m² (zastavěná plocha), parcela č. ■■ o výměře 154 m² (zahrada) a parcela č. ■■ o výměře 330 m² (zahrada) zapsaných na LV č. ■■■ pro katastrální území ■■■ ■■■ ■■■ u Katastrálního úřadu v Ústí nad Labem, za částku 900.000,- Kč,

a takto získané prostředky, na místo toho, aby je vyplatil oddělenému věřiteli Ekoagrobanka a.s., uložil do plechového příručního trezoru, který vložil do zásuvky psacího stolu umístěném v kanceláři v Praze 2, Botičská 1936/2, kde následně, v důsledku nesplnění povinnosti vůči oddělenému věřiteli při výkonu funkce správce konkursní podstaty a nedostatečného zajištění těchto prostředků náležejících do konkursní podstaty před jejich ztrátou a odcizením, došlo k jejich ztrátě či odcizení ze zde uvedené kanceláře, v důsledku čehož byla na konkursní podstatě úpadce P■■■ D■■■, ■■■-■■■ způsobena škoda ve výši 1.195.000,- Kč, která následně nemohla být ani uhrazena z pojistného plnění, když obžalovaný, ač k tomu byl povinen ze zákona č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, neměl uzavřenou smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu vzniklou v souvislosti s výkonem funkce správce konkursní podstaty,

tedy

porušil podle zákona mu uloženou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek, čin spáchal jako osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného a způsobil takovým činem značnou škodu.

Tím spáchal

přečin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 220 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce trvání osmnáct (18) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání tří (3) roků.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku, věty za středníkem, se obžalovanému ukládá povinnost, aby v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradil škodu, kterou svým jednáním poškozenému způsobil.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené společnosti Aversen Enterprises Limited na náhradě škody částku ve výši 630.000 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se tato společnost Aversen Enterprises Limited odkazuje se zbytkem nároku na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se

- manželé Š [redacted] a P [redacted] D [redacted]
- společnost Amadeus Real, IČ: 16193733
- M [redacted] B [redacted],

odkazují s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Soud v této trestní věci rozhodoval o skutku uvedeném pod bodem jedna obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 30.11.2009, č.j. 1 ZT 373/2008-52, dle které se měl obžalovaný jednáním popsaným ve skutkové větě obžaloby dopustit trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. a), c) trestního zákona.
2. Ve věci již bylo jednou soudem I. stupně rozhodnuto rozsudkem ze dne 11.9.2015, č.j. 3 T 159/2009-183 tak, že obžalovaného podle § 226 písm. a) trestního řádu zprostil obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ústí nad Labem č.j. 1 ZT 373/2008-52.
3. Proti tomuto rozsudku podal dne 6.1.2016 odvolání státní zástupce s odůvodněním, že s rozhodnutím soudu I. stupně nesouhlasí, že je přesvědčen o tom, že obžalovaný se jednáním popsaným pod bodem 1) obžaloby dopustil a proto navrhuje, aby Krajský soud v Ústí nad Labem jako soud odvolací napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Okresnímu soudu v Ústí nad Labem k novému projednání a rozhodnutí. Soud II. stupně rozhodl o odvolání státního zástupce usnesením č.j. 6To 26/2016-1291 ze dne 11.9.2015 tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr.ř. napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 tr.ř. věc vrátil soudu I. stupně k novému rozhodnutí.
4. Odvolací soud v rozhodnutí o odvolání státního zástupce mj. konstatoval, že přestože je možné se ztotožnit se závěrem soudu I. stupně ohledně zproštění obžalovaného pro předmětný skutek kvalifikovaný jako trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. a), b) trestního zákon, byť z jiného důvodu, nemůže napadený rozsudek obstát, neboť soud I. stupně se žádným způsobem nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, a to z hlediska případné právní kvalifikace jako trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a, b) trestního zákona a proto v této souvislosti bude nezbytné doplnit dokazování spisem Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 18 K [redacted] / [redacted] včetně přihlášek pohledávek, kdy bude nutno se zaměřit na zjištění, zda obžalovaný jako ustanovený správce konkursní podstaty svým jednáním popsaným ve výroku napadeného rozsudku postupoval zejména v souladu s ustanovením § 8 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, podle něhož je správce povinen při výkonu funkce postupovat s odbornou péčí a odpovídá za škodu vzniklou porušením povinností, které mu zákon nebo soud uloží.

5. S ohledem na obsah zmíněného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem soud v řízení navazujícím na zrušení předchozího rozsudku soudu I. stupně doplnil dokazování výsledkem obžalovaného, spisem Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 18 K [redacted] / [redacted] spisem Okresního soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 15 C 278/2008 a sděleními pojišťoven, které působily na území České republiky v době, kdy obžalovaný vykonával funkci správce konkursní podstaty úpadce P [redacted] D [redacted] [redacted] [redacted] IČ: [redacted]
6. Obžalovaný v doplňujícím výsledku uvedl, že v té době byl samozřejmě pojištěný jako advokát, ale jestli byl pojištěný také jako správce konkursní podstaty, to si již, s ohledem na časový odstup, nepamatuje.
7. Ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 18 K [redacted] / [redacted] (dále také jen "konkursní soud") soud zjistil následující: Návrh na prohlášení konkursu na majetek dlužníka P [redacted] D [redacted], [redacted] [redacted] IČ: [redacted] byl podán Ekoagrobankou, a.s. a konkursnímu soudu byl doručen dne 23.12.1997. Usnesením konkursního soudu ze dne 22.6.1998, č.j. 18 K [redacted] / [redacted] 23 byl prohlášen konkurs na majetek dlužníka a správcem konkursní podstaty byl ustanoven obžalovaný. Přezkumné jednání konkursní soud nařídil na den 3.12.1998. Ze seznamu přihlášených pohledávek do konkursu vyhotoveným dne 2.12.1998 obžalovaným jako správcem konkursní podstaty je zřejmé, že pohledávka Ekoagrobanky a.s. ve výši 7.007.277,94 byla uplatněná jako pohledávka s nárokem na oddělené uspokojení. Ekoagrobanka a.s. požádala podáním ze dne 9.10.2000 a podáním ze dne 18.3.2004 konkursní soud o zaplacení své pohledávky z výtěžku z prodeje věcí z majetku úpadce. Obžalovaný jako správce konkursní podstaty doručil dne 22.1.2001 konkursnímu soudu ve věci zde uvedeného konkursu konečnou zprávu, ve které jsou zároveň uvedené finanční prostředky získané prodejem nemovitostí uvedených ve skutkové větě tohoto rozsudku.
8. Obžalovaný se k listinám z konkursního spisu, jimiž soud provedl dokazování, vyjádřil tak, že se jedná o šestnáct let starou věc a těžko se tak může vyjadřovat k tomu, co bylo před tolika lety, ale je zřejmé, že jako správce konkursní podstaty učinil vše, co měl a nebylo mu v konkursním řízení možno cokoli vytknout, ale konkursní soud pak závěrečnou zprávu schvaloval tři roky.
9. Ze spisu Okresního soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 15 C 278/2008 vyplývá, že na obžalovaného podala dne 14.8.2008 společnost AVERSEN ENTERPRISES LIMITED žalobu na zaplacení částky 732.212,42 Kč, kterou na ní postoupila EKOAGROBANKA, a.s. jako pohledávku, kterou měla vůči dlužníkovi P [redacted] D [redacted], [redacted] [redacted] IČ: [redacted] a kterou přihlásila do konkursu jako pohledávku s právem na oddělené uspokojení – přílohou této žaloby je pak mj. usnesení konkursního soudu č.j. 18 K [redacted] / [redacted]-173 ze dne 22.8.2005, kterým konkursní soud vyslovil souhlas s tím, aby správce konkursní podstaty vydal oddělenému věřiteli Ekoagrobanka, a.s. výtěžek z prodeje zastavené nemovitosti ve výši 630.000,--Kč. (z odůvodnění tohoto usnesení je rovněž zřejmé, že obžalovaný správce konkursní podstaty požádal konkursní soud o tento souhlas podáním ze dne 19.8.2005) a dále pak usnesení konkursního soudu ze dne 4.9.2006 č.j. 18 K [redacted] / [redacted]-190, kterým byl obžalovaný zproštěn funkce správce konkursní podstaty úpadce P [redacted] D [redacted], [redacted] [redacted] IČ: [redacted] a to mj. i z toho důvodu, že správce konkursní podstaty dosud nevyplatil oddělenému věřiteli oddělené uspokojení, přestože o jeho vyplacení bylo rozhodnuto již 22.8.2005. Řízení bylo z důvodu tzv. překážky litispendence zastaveno usnesením č.j. 15 C 278/2008 – 124 ze dne 9.6.2015. Ze spisu je rovněž zřejmé, že po celou dobu řízení byli

jeho účastníky pouze společnost AVERSEN ENTERPRISES LIMITED jako žalobce a obžalovaný jako žalovaný.

10. Ze sděleními pojišťoven (popř. jejich nástupnických společností), které působily na území České republiky v době, kdy obžalovaný vykonával funkci správce konkursní podstaty zde uvedeného úpadce (*poznámka soudu: ne všechny pojišťovny, které na území České republiky působily v předmětné době a již zanikly, mají právního nástupce*) vyplývá, že obžalovaný s žádnou z nich neměl uzavřenou smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu, která by mohla vzniknout v souvislosti s výkonem funkce správce konkursní podstaty úpadce P [redacted] D [redacted] [redacted] [redacted] IČ: [redacted]
11. Obžalovaný v návaznosti na provedené dokazování sdělením pojišťoven uvedl, že správcem konkursní podstaty byl ustanoven 22.6.1998 a v té době nemusel být podle zákona o konkursu a vyrovnání pojištěn. Tato povinnost byla vtělena do zákona novelou v roce 2001, tedy v době, kdy již v roce 2000 podal závěrečnou nebo konečnou zprávu a pak už v podstatě činnost správce nevykonával. Obžalovaný zároveň poukázal na tzv. dozorovou činnost soudu, kdy soud má kontrolovat činnost správce konkursní podstaty a případné nedostatky mu vytknout, což soud v tomto případě nikdy neučinil, nikdy mu neřekl „koukej se pojistit“.
12. K osobě obžalovaného bylo z aktuálního opisu z evidence rejstříku trestů zjištěno, že ten nemá v rejstříku trestů žádný záznam.
13. Po doplnění dokazování v hlavním líčení konaném dne 20.9.2017 a dne 26.10.2017 a zhodnocení všech důkazů jednotlivě i ve vzájemných souvislostech **dospěl soudu k nepochybnému závěru, že obžalovaný se dopustil jednání popsaného ve skutkové větě tohoto rozsudku a že tímto jednáním naplnil všechny znaky trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku.**
14. Co se týče skutkových zjištění, pak soud zde považuje za stěžejní listinné důkazy, jimiž soud provedl dokazování a dále pak výpověď obžalovaného.
15. **Z důkazů provedených v hlavním líčení soud dospěl k následujícím zjištěním:** Obžalovaný byl usnesením konkursního soudu č.j. 18 K [redacted] / [redacted] 23 ze dne 22.6.1998 ustanoven do funkce správce konkursní podstaty. Obžalovaný jako správce konkursní podstaty zpeněžil se souhlasem soudu nemovitosti uvedené ve skutkové větě rozsudku, které náležely do konkursní podstaty úpadce D [redacted] [redacted] [redacted] IČ: [redacted] a to za kupní cenu výši 1.195.000,--Kč, kterou zároveň od kupujících uvedených ve skutkové větě rozsudku převzal na základě tam zmíněných kupních smluv. Funkce správce konkursní podstaty byl obžalovaný zproštěn rozhodnutím konkursního soudu ze dne 4.9.2006, č.j. 18 K [redacted] / [redacted]-190. Po odvolání obžalovaného z funkce správce konkursní podstaty byla novým správcem konkursní podstaty úpadce D [redacted] [redacted] [redacted] IČ: [redacted] ustanovena společnost E-KON, v.o.s. Obžalovaný nikdy nepředal novému správci prostředky náležející do konkursní podstaty, včetně zde zmíněné kupní ceny ve výši 1.195.000,--Kč a ani nikdy nevydal oddělenému věřiteli Ekoagrobanka, a.s. jím požadované plnění, o jehož vyplacení bylo rozhodnuto konkursním soudem dne 22.8.2005. Dále je nepochybné, že obžalovaný se na základě nájemní smlouvy ze dne 20.11.2003 stal nájemcem nebytových prostor ve 2. podlaží budovy v Botičské ulici v Praze, kde vykonával advokátní praxi a že dne 1.7.2005 uzavřel dohodu o výměně nebytových prostor v uvedené budově a následně, opět za účelem výkonu advokacie, začal užívat prostory v přízemí této budovy. Rovněž lze konstatovat, že

pravděpodobně dne 4.1.2006 (což vyplývá z korespondence adresované H. S. [REDAKCE] JUDr. D. [REDAKCE], nejpozději však dne 4.8.2006 (dopisem s tímto datem reaguje JUDr. D. [REDAKCE] na výzvy H. S. [REDAKCE] a zároveň zde konstatuje, že dveře do kanceláře obžalovaného opatřil mříží) byl obžalovanému zamezen přístup do kanceláře v přízemí v budově v ulici Botičská. Soud nemá rovněž v úmyslu jakkoli zpochybňovat výpověď obžalovaného v tom smyslu, že obžalovaný měl finanční prostředky získané za prodej zmíněných nemovitostí náležejících do konkursní podstaty úpadce D. [REDAKCE], [REDAKCE] IČ: [REDAKCE] ve výši 1.195.000,-Kč uložené v plechovém příruční trezoru, který vložil do zásuvky psacího stolu v jím užívané kanceláři v Praze na adrese Botičská 1936/2, a že mu tyto prostředky byly zřejmě odcizeny ze zde uvedené kanceláře (ke zde uvedenému blíže také odůvodnění rozsudku č.j. 3 T 159/2009-183 vyhlášeného soudem v této věci dne 11.9.2015).

16. Soud má dále za prokázané, že obžalovaný jako správce konkursní podstaty úpadce H. [REDAKCE] D. [REDAKCE], [REDAKCE] IČ: [REDAKCE] neměl uzavřenou smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu, která by mohla vzniknout v souvislosti s výkonem funkce správce konkursní podstaty úpadce, ačkoli mu tato povinnost vyplývala z § 8 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném ke dni 1.5.2000 (pozn. soudu: povinnost správce konkursní podstaty uzavřít smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu, která by mohla vzniknout v souvislosti s výkonem funkce správce, musela být splněna do 3 měsíců od účinnosti zákona č. 105/2000 Sb., který se měnil zákon o konkursu a vyrovnání – tento zákon nabyl účinnosti dne 1.5.2000). Tento závěr soudu vyplývá jednak ze sdělení oslovených pojišťoven (soud si je vědom toho, že ne všechny v úvahu připadající pojišťovny bylo možné oslovit z důvodu jejich zániku bez právního nástupce), jednak z vyjádření obžalovaného učiněné v hlavním líčení konaném dne 26.10.2018, z něhož je zřejmé, že obžalovaný neuzavřel předmětnou smlouvu o pojištění z důvodu, že již odevzdal konečnou zprávu a pak už v podstatě činnost správce nevykonával a jednak z obsahu spisu zdejšího soudu sp.zn. 15 C 278/2008, kdy po celou dobu řízení byli jeho účastníky pouze žalobce a obžalovaný jako žalovaný a soud je zde tak přesvědčený o tom, že pokud by byl obžalovaný jako správce konkursní podstaty úpadce H. [REDAKCE] D. [REDAKCE], [REDAKCE] pojištěn v souladu se zákonem o konkursu a vyrovnání, pak by zcela jistě, jako advokát a tudíž osoba práva znalá, učinil návrh na přistoupení vedlejšího účastníka – příslušné pojišťovny do tohoto řízení, což však obžalovaný nikdy neučinil.
17. Pokud jde o jednání obžalovaného popsané ve skutkové větě rozsudku, pak **soud toto jednání kvalifikoval jako přečin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku** kdy soud po provedeném dokazování dospěl k jednoznačnému závěru, že obžalovaný jednáním popsáním ve skutkové větě rozsudku naplnil všechny znaky skutkové podstaty tohoto přečinu (soud je i nadále přesvědčen o tom, že obžalovaný jednáním popsáním v obžalobě nenaplnil skutkovou podstatu trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. a), c) trestního zákona a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozsudku č.j. 3 T 159/2009-183 vyhlášeném soudem v této věci dne 11.9.2015).
18. Soud, s ohledem na novou právní úpravu obsaženou v zákoně č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (ke spáchání projednávané trestné činnosti došlo za účinnosti zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon), se zároveň zabýval otázkou, zda je pro obžalovaného výhodnější nová právní úprava a dospěl k závěru, že tomu tak je - rozpětí zákonné trestní sazby je v obou zákonech shodná, nicméně úprava obsažená v trestním zákoníku umožňuje podmíněně odložit výkon trestu odnětí svobody nepřevyšujícího tři léta, kdežto úprava obsažená v trestním zákoně umožňuje podmíněně odložit výkon trestu odnětí svobody nepřevyšujícího dvě léta. Vzhledem ke zde uvedenému, kdy úprava obsažená v pozdějším zákoně je pro obžalovaného příznivější, soud posuzoval trestnou činnost obžalovaného podle trestního zákoníku.

19. Trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku se dopustí ten, kdo poruší podle zákona mu uloženou nebo smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek, dopustí se tohoto jednání jako osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného a způsobí takovým činem značnou škodu.
20. Obžalovaný se jednání popsaném ve skutkové větě rozsudku dopustil při výkonu funkce správce konkursní podstaty, který má ze zákona uloženou povinnost opatrovat a spravovat majetek úpadce (viz § 8 zákona o konkursu a vyrovnání, podle kterého je správce povinen při výkonu své funkce postupovat s péčí řádného hospodáře a odpovídá za škodu vzniklou porušením povinností, které mu ukládá zákon nebo mu uloží soud) – obžalovaný tak nepochybně byl v rozhodnou dobu nositel zákonem uložené povinnosti opatrovat a spravovat cizí majetek. Soud je rovněž přesvědčen o tom, že právě správce konkursní podstaty je osobou, která má zároveň zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozených, tj. věřitelů úpadce, ve smyslu § 220 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku (viz. ust. § 2 odst. 3 zákona o konkursu a vyrovnání, dle kterého je cílem konkursu a vyrovnání dosáhnout poměrného uspokojení věřitelů z majetku tvořícího konkursní podstatu), kdy z jeho funkce vyplývá mj. povinnost chránit zájmy poškozených, zde zájmy věřitelů úpadce.
21. Obžalovaný tím, že jako správce konkursní podstaty úpadce F. D., IČ: nevydal oddělenému věřiteli Ekoagrobanka, a.s. jím požadované plnění, o jehož vyplacení bylo rozhodnuto konkursním soudem dne 22.8.2005, přestože v době tohoto rozhodnutí konkursního soudu mu nic nebránilo v tom, aby tak učinil, dále tím, že finanční částku, kterou obdržel v souvislosti s prodejem nemovitostí spadajících do konkursní podstaty, namísto jejího vyplacení oddělenému věřiteli, uložil do plechového příručního trezoru, který vložil do zásuvky psacího stolu v jím užívané kanceláři v Praze na adrese Botičská 1936/2, z kterého mu tyto prostředky byly zřejmě odcizeny mj. nepochybně i v důsledku jejich nedostatečného zabezpečení (sotva lze uložení značně vysokého obnosu do příručního trezorku a jeho následné vložení do šuplíku dřevěného psacího stolu kanceláře, kterou obžalovaný užíval jen sporadicky, považovat za bezpečné uložení; ostatně obžalovaný ani v okamžiku, kdy mu byl zamezen přístup do předmětné kanceláře pronajímatelem, neučinil žádné kroky směřující k tomu, aby mohl příslušnou částku vyplatit oddělenému věřiteli a zbývající část výtěžku konkursní podstaty měl alespoň ve svém držení – mj. obžalovanému nic nebránilo v tom, aby se s touto záležitostí obrátil na konkursní soud a nebo na Policii ČR, což neučinil) a dále tím, že neměl uzavřenou smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu, která by mohla vzniknout v souvislosti s výkonem funkce správce konkursní podstaty, přestože mu tato povinnost v době, kdy vykonával funkci správce konkursní podstaty zmiňovaného úpadce, vyplývala ze zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, kdy tímto pojištěním by v konečném důsledku nepochybně zabránil vzniklé škodě na konkursní podstatě, jednoznačně porušil zákonem mu uloženou povinnost při výkonu funkce správce konkursní podstaty spravovat a opatrovat cizí majetek s péčí řádného hospodáře (*ke pojmu péče řádného hospodáře - viz např. I. Štenglová, která uvádí, že pod pojmem řádného hospodáře si lze představovat takovou péči, s jakou by hospodář, který je vybaven potřebnými znalostmi a dovednostmi a chová se odpovědně a svědomitě, pečoval o svůj vlastní majetek / Štenglová, I. In Štenglová, I.; Plíva, S.; Tomsa, M., Obchodní zákoník, Komentář. 11. vyd. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 745/*).
22. Tím, že obžalovaný jako správce konkursní podstaty porušil zákonem mu uloženou povinnost spravovat a opatrovat cizí majetek (jako správce konkursní podstaty nevydal oddělenému věřiteli prostředky získané ze zpeněžení části konkursní podstaty, nedostatečně tyto prostředky zajistil, v důsledku čehož došlo k jejich odcizení či ztrátě a neměl uzavřenou zákonem požadovanou smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu, která by mohla

- vzniknout v souvislosti s výkonem funkce správce konkursní podstaty) zároveň nepochybně způsobil na konkursní podstatě úpadce škodu výši 1.195.000,- Kč, tj. ve smyslu § 138 odst. 1 trestního zákoníku značnou škodu (*škodou se v tomto případě rozumí jakékoliv zmenšení hodnoty opatrovaného nebo spravovaného majetku*).
23. Z hlediska zavinění se pro přečin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku vyžaduje zavinění ve formě úmyslu (ve smyslu ust. § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku postačí i úmysl nepřímý). Obžalovaný tím, že jako správce konkursní podstaty nevydal oddělenému věřiteli prostředky získané ze zpeněžení části konkursní podstaty, následně nedostatečně zajistil majetek spadající do konkursní podstaty a neměl uzavřenou zákonem požadovanou pojistnou smlouvu (o této povinnosti obžalovaný nepochybně věděl, což vyplývá mj. i z jeho vyjádření učiněné dne 26.10.2018, z něhož je zřejmé, že obžalovaný neuzavřel předmětnou smlouvu o pojištění z důvodu, že již odevzdal konečnou zprávu a pak už v podstatě činnost správce nevykonával; podle názoru soudu nemůže obstát ani tvrzení obžalovaného, že v rozhodné době byl pojištěn jako advokát, kdy z žádného právního předpisu účinného v rozhodné době /a už vůbec ne ze zákona o konkursu a vyrovnání a nebo ze zákona o advokacii či jiných předpisů o advokacii/ nevyplývalo, že výkon funkce správce konkursní by bylo možné považovat za výkon advokacie, čehož si musel být obžalovaný dobře vědom, jinak by jistě ve věci vedené zdejší soudem pod sp.zn. 15 C 278/2008 navrhl přistoupení vedlejšího účastníka do tohoto civilního řízení, a to konkrétně pojišťovny, u které by jako advokát měl sjednanou příslušnou pojistnou smlouvu, což však neučinil), v důsledku čehož způsobil na konkursní podstatě škodu ve výši 1.195.000,--Kč, naplnil, dle přesvědčení soudu, také subjektivní stránku skutkové podstaty přečinu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku.
24. Při úvaze o **druhu a výměře trestu** soud přihlédl ke všem rozhodným kritériím ve smyslu § 39 trestního zákoníku. Obžalovanému významně polehčuje jeho dosavadní způsob života, kdy ten nebyl v minulosti nikdy soudně trestán; žádné přitěžující okolnosti soud u obžalovaného neshledal. S přihlédnutím ke zde uvedenému, k předpokládaným dobrým možnostem nápravy obžalovaného a k době, která uplynula od spáchání projednávané trestné činnosti, má soud za to, že je na místě ukládat ryze výchovný trest a proto uložil obžalovanému za uvedenou trestnou činnost trest odnětí svobody ještě v první čtvrtině zákonné trestní sazby stanovené pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku a výkon tohoto trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání tří roků, kdy v případě obžalovaného má soud zato, že není třeba chování obžalovaného sledovat po delší dobu. Vyslovený druh a výměra trestu by tak podle názoru soudu měl především posílit výchovný vliv uložené sankce na osobu obžalovaného – soud má rovněž zato, že uložený trest náležitým způsobem vyjadřuje míru společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného a význam chráněného zájmu, který byl jeho úmyslným jednáním porušen.
25. Soud zároveň podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku, věty za středníkem, uložil obžalovanému povinnost, aby v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradil škodu, kterou svým jednáním poškozenému způsobil.
26. S nárokem na náhradu škody se řádně a včas připojili poškození manželé Š. a P. D. s částkou 6.000.000,--Kč, společnost Aversen Enterprises Limited s částkou 732.212,42 Kč, společnost Amadeus Real s částkou 50.348,56 a M. B. s částkou 203.253,--Kč. Soud má po provedeném dokazování za prokázané, že obžalovaný svým

jednáním způsobil na konkursní podstatě škodu ve výši 1.195.000,-- Kč a v důsledku toho nebyly uspokojeny pohledávky věřitelů úpadce, včetně zde uvedených pohledávek osob, kteří své nároky na náhradu škody uplatnili v tomto trestním řízení. V případě nároku uplatněného společností Aversen Enterprises Limited má soud za nepochybné, že tato společnost, na kterou byla postoupena pohledávka Ekoagrobanky, a.s., jenž měla vůči úpadci (společnost Aversen Enterprises Limited doložila soudu jak příslušnou smlouvu o postoupení pohledávky uzavřenou s Ekoagrobankou, a.s., tak i příslušnou úvěrovou smlouvu, včetně dalších listin, kterým doložili právní důvod jí uplatněného nároku na náhradu škody), měla od obžalovaného jako správce konkursní podstaty úpadce P. [REDAKCE] D. [REDAKCE] [REDAKCE] IČ: [REDAKCE] obdržet nejméně částku ve výši 630.000,--Kč z titulu odděleného uspokojení (mj. konkursní soud ostatně obžalovanému nařídil, aby právě tuto částku oddělenému věřiteli vyplatil) a proto soud uznal nárok tohoto poškozeného co do částky 630.000,--Kč a obžalovanému podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložil povinnost nahradit poškozené společnosti Aversen Enterprises Limited na náhradě škody právě tuto částku. V případě zbývajících částí uplatněného nároku společnosti Aversen Enterprises Limited, jakožto nároků dalších poškozených osob, které se s nimi připojily do tohoto trestního řízení, soud tyto uznat v trestním řízení nemohl, a to jednak z toho důvodu, že poškození ve svých návrzích řádně nedoložili právní důvod vzniku uplatněných pohledávek (poškození v případě uplatněných nároků na náhradu škody odkazovali, bez dalšího, na konkursním soudem schválenou závěrečnou zprávu) a jednak z toho důvodu, že z konkursního spisu je zřejmé, že do konkursního řízení se se svými pohledávkami přihlásilo vícero věřitelů, kdy někteří z nich neučinili v tomto trestním řízení návrh podle § 43 odst. 3 trestního řádu a soud by tak musel nad rámec provedené dokazování zjišťovat z konkursního spisu, jaká poměrná částka má případnou konkrétnímu poškozenému (ve vztahu k ostatním věřitelům) z částky 1.195.000,-- Kč představující škodu způsobenou obžalovaným na konkursní podstatě úpadce – soud ze zde uvedených důvodů proto rozhodl podle § 229 odst. 2 trestního řádu tak, že společnost Aversen Enterprises Limited odkázal se zbytkem nároku na řízení ve věcech občanskoprávních a podle § 229 odst. 1 trestního řádu manželé D. [REDAKCE] společnost Amadeus Real a M. [REDAKCE] B. [REDAKCE] taktéž odkázal s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání, a to do osmi dnů od doručení písemného vyhotovení. Odvolání se podává ve třech stejnopisech k Okresnímu soudu v Ústí nad Labem, rozhodl by o něm Krajský soud v Ústí nad Labem.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo týká. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku jej může napadat také proto, že takový výrok nebyl učiněn, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i jeho příbuzní v pokolení přímém, jeho sourozenec, osvojitel, manžel, partner a druh.

Z odvolání musí být patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo. Státní zástupce je v odvolání povinen uvést, zda je podává, byť i jen zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Odvolání nemůže podat, kdo se ho po vyhlášení rozsudku výslovně vzdal nebo podané odvolání vzal zpět.

Včas podané odvolání má odkladný účinek.

V Ústí nad Labem dne 26. října 2017

Mgr. Martin Mihal
předseda senátu